

Komissio ei ole 95 artiklan 6 kohdan mukaisesti tutkinut, ovatko sille ilmoitetut Tanskan oikeussäännöt keino mielivaltaiseen syrjintään tai jäsenvaltioiden välisen kaupan peiteltyyn rajoittamiseen ja muodostavatko ne esteen sisämarkkinoiden toiminnalle.

- Perustelut ovat puutteelliset.

Euroopan yhteisöjen komission 6.1.2000 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-4/00)

(2000/C 122/12)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 6.1.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat oikeudellinen neuvonantaja Frank Benyon ja oikeudellisen osaston virkamies Bernard Mongin ja prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen osaston virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

1. toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut EY 43 ja EY 48 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on pysyttänyt voimassa laivoista ja muista merenkulkualuksista annetun lain nro 67-5 3 §:n ja 3-1 §:n sekä tullisäännön 219 §:n, sellaisena kuin se on muutettuna liikenteestä 26.2.1996 annetulla lailla nro 96-151, ja
2. velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Lain nro 67-5 3 §:n 2 momentin kolmannen kohdan a, b ja c alakohdassa säädetään, että yhtiönä toimivien laivanvarustajien on täytettävä tietyt kansallisuutta koskevat edellytykset toisaalta näiden yhtiöiden hallintoelinten (2 momentin a, b ja c alakohta) ja toisaalta pääomansijoittajien (2 momentin c alakohta) osalta. Jäsenvaltioiden on kuitenkin kohdeltava kaikkia perustamissopimuksen 48 artiklan edellytykset täyttäviä yrityksiä samalla tavoin kuin muista jäsenvaltioista peräisin olevia luonnollisia henkilöitä, vaikka enemmistö hallintoneuvoston jäsenistä ei olisikaan jonkin yhteisön jäsenvaltion kansalainen tai vaikka yhtiön ovat perustaneet kolmannen valtion kansalaiset tai siihen on käytetty kolmannelta valtiosta peräisin olevaa pääomaa tai se on kolmanteen valtioon sijoittautuneen emoyhtiön tytäryhtiö. Mainitut hallintoelinten valvontaa koskevat rajoitukset rajoittavat yhtiöiden sijoittautumista erityisesti kun kyse on sellaisiin muihin jäsenvaltioihin

sijoittautuneiden yritysten sivuliikkeistä, agentuureista tai tytäryhtiöistä, joissa tällaisia rajoituksia ei ole. Kolmansien valtioiden kansalaisten johtamat yritykset joutuisivat vaihtamaan hallintoelintensä kokoonpanoa, jos ne haluavat rekisteröidä laivan ja perustaa yrityksen Ranskassa. Näin ollen 3 §:n 2 momentin a, b ja c alakohdassa säädetty edellytykset rikkovat 48 artiklan määräyksiä, koska niissä säädetään pääomansijoittajien ja yritysten hallintoelinten kansalaisuutta koskevista edellytyksistä, joita 48 artiklassa ei mainita, ja siten niissä ei kohdella yrityksiä samalla tavoin kuin luonnollisia henkilöitä sijoittautumisvapauden osalta laivaa rekisteröitäessä. Vaikka näitä säännöksiä sovelletaan samalla tavalla ranskalaisiin kuin muiden EY:n jäsenvaltioiden yrityksiin, ne rikkovat 43 artiklan ja 48 artiklan määräyksiä. Näitä artikloja rikkovat myös 3 §:n 3 ja 4 momentti sekä 3-1 §:n 1 ja 2 momentti siltä osin kuin niissä viitataan 3 §:n 2 momenttiin.

Euroopan yhteisöjen komission 14.1.2000 Euroopan keskuspankkia vastaan nostama kanne

(Asia C-11/00)

(2000/C 122/13)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.1.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan keskuspankkia vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat oikeudellisen yksikön apulaispääjohtaja Christian Timmermans sekä oikeudelliset neuvonantajat Hans Peter Hartvig ja Ulrich Wölker, ja prosessiosoite Luxemburgissa on c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

- kumoaa Euroopan keskuspankin neuvoston 7.10.1999 tekemän päätöksen petosten torjunnasta⁽¹⁾ ja
- velvoittaa Euroopan keskuspankin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1073/1999 rikkominen:

Asetus (EY) N:o 1073/1999 koskee EKP:ta. Euroopan keskuspankki (EKP) on perustettu EY:n perustamissopimuksella, ja se on erityisasemastaan huolimatta yhteisön elin. EKP:n itselleen vaatima riippumattomuus on pelkästään toiminnallinen ja rajoittuu EKP:lle perustamissopimuksen ja Euroopan keskuspankkijärjestelmän (EKPJ) perussäännön nojalla kuuluvien tehtävien hoitoon. Yhteisön taloudellisten etujen suojaamisen soveltamisala voi olla laajempi kuin yhteisön talousarviomäärärahojen suojaaminen, koska se kattaa myös yhteisöjen ”hallinnoimat määrärahat”, esimerkiksi Euroopan kehitysrahaston (EKR) taikka yhteisöjen hajasijoitettujen toimielinten määrärahat, jotka ovat yhteisöjen yleisestä talousarviosta erillisiä ja joista osaa sitä paitsi kartutetaan niiden omilla tuloilla. Se, että EKP:llä on oma talousarvio ja erillinen varallisuutensa, ei sen vuoksi estä sitä, että EKP:hen sovelletaan EY:n perustamissopimuksen 280 artiklan 4 kohdan perusteella toteutettuja toimenpiteitä, kuten asetusta (EY) N:o 1073/1999. Vaikka yhteisön talousarvion erottaminen EKP:n talousarviosta ja omista varoista olisi asiassa merkityksellistä, EKP ei kuitenkaan jäisi mainitun asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle, koska se hoitaa myös yhteisöjen talousarviomäärärahoja. Se nimittäin perii yhteisön verot sen johtajien ja henkilökunnan palkoista ja se hoitaa myös yhteisöjen keskipitkän aikavälin rahoitustukeen liittyvää otto- ja antolainausta.

Tehty päätös rikkoo asetuksen (EY) N:o 1073/1999 4 artiklaa, koska

- sen 2 artiklassa suoraan ja täysin kielletään OLAF:n toimivalta suorittaa EKP:ssä sisäisiä tutkimuksia
- päätös ei sisällä mitään toimenpiteitä mainitun asetuksen 4 artiklan 6 kohdan mukaisten velvoitteiden täyttämiseksi, vaan siinä määrätään muun muassa, että pankin virkamiesten velvollisuus ilmoittaa kaikista petoksista on voimassa sisäisen tarkastuksen osaston ja päätöksellä perustetun petostentorjuntakomitean, muttei OLAF:in hyväksi.

(1) EKP/1999/5, EYVL L 291, 13.11.1999, s. 36.

Euroopan yhteisöjen komission 19.1.2000 Euroopan investointipankkia vastaan nostama kanne

(Asia C-15/00)

(2000/C 122/14)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.1.2000 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan investointipankkia vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat oikeudellisen

yksikön apulaispääjohtaja Christiaan Timmermans, oikeudellinen neuvonantaja Hans Peter Hartvig ja oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, ja prosessiosoite Luxemburgissa on c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

- kumoaa Euroopan investointipankin hallituksen päätöksen yhteistyöstä Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) kanssa⁽¹⁾ ja
- velvoittaa Euroopan investointipankin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanne on nostettu ensisijaisesti EY 237 artiklan b alakohdan ja toissijaisesti EY 230 artiklan nojalla, ja sen perusteena on Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista annettujen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1073/1999 ja neuvoston asetuksen (Euratom) N:o 1074/1999 rikkominen.

Asetukset (EY) N:o 1073/1999 ja 1074/1999 koskevat Euroopan investointipankkia (EIP). EIP on perustettu EY:n perustamissopimuksella, ja se on erityisasemastaan huolimatta yhteisön elin. Tämä erityisasema on pelkästään toiminnallinen ja rajoittuu EIP:lle perustamissopimuksen ja EIP:n perussäännön nojalla kuuluvien tehtävien hoitoon. EIP ei ole tähän mennessä voinut osoittaa, miten neuvoston petostentorjunnasta antamat säännökset voisivat estää tai haitata konkreettisesti EIP:tä sen hoitaessa erityistehtäviään. Yhteisön taloudellisten etujen suojaamisen soveltamisala voi olla laajempi kuin yhteisön talousarviomäärärahojen suojaaminen, koska se kattaa myös yhteisöjen ”hallinnoimat määrärahat”, esimerkiksi Euroopan kehitysrahaston (EKR) taikka yhteisöjen hajasijoitettujen toimielinten määrärahat, jotka ovat yhteisöjen yleisestä talousarviosta erillisiä ja joista osaa sitä paitsi kartutetaan niiden omilla tuloilla. Se, että EIP:llä on oma talousarvio ja erillinen varallisuutensa, ei sen vuoksi estä sitä, että EIP:hen sovelletaan EY:n perustamissopimuksen 280 artiklan 4 kohdan perusteella toteutettuja toimenpiteitä, kuten asetusta (EY) N:o 1073/1999. Vaikka 280 artiklan 4 kohdan soveltamisala rajoittuisi pelkästään yhteisön talousarvioon välittömästi liittyviin taloudellisiin etuihin, on kiistämätöntä, että asetusta N:o 1073/1999 on sovellettava EIP:hen, joka hoitaa myös yhteisöjen talousarviomäärärahoja. Se nimittäin perii yhteisön verot sen jäsenten ja henkilökunnan palkoista ja se hoitaa myös yhteisön talousarviomäärärahoja erityisten toimeksiantojen puitteissa; toinen esimerkki on, että EIP hallinnoi yhteisön lukuun riskipääomia sekä Euroopan kehitysrahaston (EKR) varoilla rahoitettavia korkotukia.